ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ **ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.**

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Φλώρα ἦταν ἕτοιμη νὰ τὸν φιλήσῃ αὐτὸν τὸ βλάκα, μὰ μόλις σήκωσε τὰ μάτια της στὸ Βρανά, ἀπόμεινε, μ' ὅλο της τὸ μεθύσι, κόκκαλο, τὰ λόγια της γύρισαν πίσω στὸ λαρύγγι της.

Ὁ Βρανᾶς στεκόταν στὴ μέση τοῦ δωματίου σὰν χαμένος, σὰν νἄχε μαρμαρώσει, ἀναπαλλασσόμενος, μὲ τὰ μάτια ἀπλανῆ, μὲ τὰ χέρια κρεμασμένα κάτω ἄτονα, χλωμός, ἐμβρόντητος, κρανιόπληκτος...

Κύτταζε τὴ Λίζα σὰν νὰ νευριόταν καὶ νἄβλεπε κάποιο φρικτὸ ἐφιάλτη. Καὶ δὲν ἔκανε καμμιὰ κίνηση ἀπολύτως, δὲν σάλευε καθόλου, σὰν νὰ τὸν εἶχε πετρώσει τὸ θέαμα ποὺ βλεπε...

Ἡ Φλώρα νευρίασε.

Τί διάβολο συνέβαινε, τέλος πάντων; Ποιὰ ἦταν ἡ νέα αὐτή;...

Ἠθήσε ἀπ' τὸ κρεββάτι, τὸν πλησίασε, τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὸν σκούντησε πέρα—δῶθε:

—Μίλα, χριστιανέ μου, μοῦχωρες τὴ χολή... Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ κυρά;

Μὰ ὁ Βρανᾶς σώπαινε.

Εἶχε δεθεῖ ἡ γλῶσσα του.

Τὰ μάτια του κόντευαν νὰ πεταχτοῦν ἔξω ἀπ' τὶς κόγχες τους. Ἔχασκε, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ καὶ τὰ χέρια κρεμασμένα, σὰν νὰ τὸν εἶχε χτυπήσει κεραυνός.

—Κοιμᾶσαι; ἔσκουξε ἄγρια ἡ Φλώρα. Σὲ ρωτῶ, ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ σουσουραδίτσα;

Κι' ἐπειδὴ ὁ Βρανᾶς ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴ τῆς ἀποκρίνεται, τὸν τράβηξε δυνατὰ ἀπ' τὸ γιακᾶ, φωνάζοντας:

—Ξύπνα, ἐπὶ τέλους! Πές μου ποιὰ εἶν' αὐτή; Τί γυρεύει ἐδῶ μέσα; Γιατὶ ξύλιασε; Τί διάολο συμβαίνει; Ποιὸς τῆς ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς ἀνησυχήσῃ; Μίλα μου, ξηγήσου, εἰδεμή.....

Ὁ Βρανᾶς συνῆρθε.

Κύτταξε τὴ Φλώρα μ' ἕνα βλέμμα γεμάτο ταραχὴ καὶ ἱκεσία καὶ τῆς ψιθύρισε:

—Θὰ σοῦ πῶ... Θὰ σοῦ ξηγήσω... Μὴ φωνάζῃς. Σὲ παρακαλῶ, μὴ φωνάζῃς...

—Νὰ μὴ φωνάζω, λέει; Θὰ γαλάσω τὸν κόσμο. Ἀκοῦς ἐκεῖ προστυχιά!... Μὰ δὲν φταῖς ἐσύ. Φταίω ἐγώ. Ποῦ εἶνε τὰ παπούτσια μου, θὰ φύγω...

—Ὄχι, Φλώρα, μὴ φύγῃς, γιὰ τὸ Θεό!... Κάτσε... Θὰ σοῦ πῶ... Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί νὰ ὑποθέσω....

—Δὲν ξέρεις τί νὰ ὑποθέσῃς;... Δὲν τὴ γνωρίζεις λοιπὸν τὴ δεσποινίδα;

—Τὴ γνωρίζω, Φλώρα μου. Δὲν εἶπα αὐτό.

—Ποιὰ εἶνε; Τί θέλει ἐδῶ, πρωῒ—πρωῒ; Τῆς εἶχες δώσει ραντεβοῦ;

—Ὄχι, ὄχι, σοῦ τὸ ὁρκίζομαι. Γνωρίζω τὴ μητέρα της. Πηγαίνω καμμιὰ φορὰ σπίτι τους καὶ τοὺς κάνω τυπικὲς ἐπισκέψεις. Τίποτε περισσότερο, πίστεψέ με....

—Λὲς ψέματα! Καὶ τὰ λὲς γοντρὰ κι' ἀχόνευτα, σὰν βλάκας ποὺ εἶσαι. Ἔχετε, λέει, τυπικὲς σχέσεις; Καὶ τότε γιατὶ σοῦ κοκκαλήθηκε ἐδῶ πρὶν φέξει; Γιατὶ λιποθύμησε; Βρέ, σὲ μένα τὰ πουλᾶς αὐτά;

—Μὴν ἐξάπτεσαι, Φλώρα, σὲ παρακαλῶ.

—Δὲν ἐξάπτομαι καθόλου. Γιατὶ νὰ θυμώσω, στὸ ἕστερο; Φίλος μου εἶσαι, γιὰ ἀρραβωνιαστικός μου; Δὲν τᾶς νὰ κάνῃς ὅ,τι σοῦ ἀρέσει. Ἀγρίεψα μονάχα γιατὶ αὐτὴ ἡ δεσποινὶς ποῦνοι κι' ἀπὸ σπίτι, μοῦ χάλασε τὴν ἡσυχία. Κατάλαβες, μικρούλη μου; Καὶ τώρα γειά σου!....

Ὁ Βρανᾶς σάστισε.

Δὲν ἤξερε τί νὰ πρωτοκάμῃ, ἀνάμεσα στὶς φωτιὲς ποὺ βρισκόταν. Νὰ μαλακώσῃ καὶ νὰ συγκρατήσῃ τὴ Φλώρα; Νὰ σηκώσῃ ἀπὸ κάτω καὶ νὰ φέρῃ στὶς αἰσθήσεις της τὴ Λίζα;

Ἂν ἦταν τίμιος ἄνθρωπος, θὰ προτιμοῦσε τὸ δεύτερο, ἔστω κι' ἂν δὲν ἀγαποῦσε εἰλικρινῶς τὴ Λίζα. Ἡ τραγικὴ θέσι τῆς ἄτυχης νέας θὰ τὸν ἐσπάραζε. Μὰ ὁ Βρανᾶς ἦταν ἀνήθικος. Καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασί του γρήγορα, παρ' ὅλη τὴ σαστισμάρα του.

Μιὰ κι' ἡ Λίζα ἦταν λιποθυμη, εἶχε καιρὸ νὰ τὴν περιποιηθῆ καὶ ν' ἀσχοληθῆ μ' αὐτὴ κατόπιν. Μακάρι μάλιστα νὰ διαρκοῦσε ἀρκετὰ ἡ λιποθυμία της. Τὸ πᾶν γι' αὐτὸν ἦταν ἡ Φλώρα. Ἡ Φλώρα ποὺ τοιμάστηκε φυσῶντας καὶ ξεφυσῶντας, παπουτσώθηκε, κοιμπώθηκε, σάχτηκε καὶ πονδραριζόταν γιὰ νὰ πάῃ δρόμο...

Ὁ Βρανᾶς δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ. Ἂν ἔφευγε θυμωμένη, ὕστερα ἀπ' αὐτὰ ποὖγιναν, δὲν θὰ τὴν ξανάβλεπε ποτὲ πειά. Τὴν ἔχανε γιὰ πάντα.

Ἔτρεξε λοιπὸν κοντά της κι' ἄρχισε νὰ τῆς μιλάῃ γλυκὰ καὶ τρυφερά. Τῆς ὁρκιζόταν πὼς δὲν περίμενε καθόλου τὴ νέα αὐτή. Πὼς δὲν τὸν συνέβεε τίποτε μαζύ της. Πὼς τοῦ ἦταν μιὰ ξένη. Ποιὸς ξέρει τί διάβολο ζητοῦσε τέτοια ὥρα σπίτι του...

Ἡ Φλώρα δὲν ἀγαποῦσε τὸ Βρανᾶ. Μολαταῦτα τὴν εἶχε πειράξει τὸ ξαφνικὸ αὐτὸ περιστατικό. Τῆς πλήγωσε τὴ φιλοτιμία της. Καὶ δὲν τὴν πείραξε τόσο ἡ ἐπίσκεψη ἡ ἀπρόοπτη, ὅσο ἡ λιποθυμία τῆς νέας. Γιὰ νὰ λιποθυμήσῃ, θὰ πῆ πὼς ἦταν ἐρωτοχτυπημένη.

Μὰ ὁ Βρανᾶς βρῆκε δικαιολογία καὶ σ' αὐτό. Δὲν διέφευσε τὴ Φλώρα. Προσποιήθηκε πὼς βρίσκει σωστὰ τὰ λόγια της.

—Ναί, βέβαια, Φλώρα μου. ἔχεις δίκηο, τῆς εἶπε. Καλὰ τὸ σκέφτηκες. Αὐτὴ ἡ μικρὴ φαίνεται πὼς ἔχει ἐρωτοχτυπηθεῖ μαζύ μου. Μὰ τί φταίω ἐγὼ γι' αὐτό, καρδοῦλα μου; Σάμπως τῆς ἔδωσα ποτὲ σημασία; Κορίτσι πράμμα, βλέπεις. Ἐρωτοχτυπήθηκε καὶ νόμισε πὼς μ' ἔδεσε πειὰ πίσω ἀπ' τὸ φουστάνι της. Παληοκόριτσα, Φλώρα μου, τί νὰ τοῦς πῆς;

—Ὥστε δὲν ἔχεις νιτερέσα μαζύ της; ρώτησε ἡ Φλώρα.

—Ὄχι, ἀγαπίτσα μου. Στ' ὁρκίζομαι στὴν τιμή μου.

—Μωρέ, ἄσε κάτω τὴν τιμή σου. Θέλω νὰ μοῦ τὸ ἀποδείξῃς αὐτό, ὄχι μὲ ὅρκους, μὲ τὰ πράγματα.

—Ναί, Φλώρα μου. Πές μου τί θὲς νὰ κάμω;

—Θὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ;

—Ἀγάπη μου, καὶ ρωτᾶς;

—Λοιπόν.....

—Λοιπόν;

—Πέταξέ την ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι σου αὐτὴ τὴ μεγαλοδεσποινίδα!...

Ὁ Βρανᾶς ἔννοιωσε νὰ τοῦ κόβονται τὰ ὕπατα.

Τί θἄκανε τώρα;

Ἡ Φλώρα τὸν κύτταζε μὲ μιὰ ἄγρια, σκληρή, ἀπάνθρωπη ἱκανοποίησι. Περίμενε νὰ δῇ τί θ' ἀποφασίσῃ. Τὴν εὐχαριστοῦσε ἡ ἀγωνία του. Μὰ πιὸ πολὺ ἀνυπομονοῦσε νὰ τὸν δῇ νὰ πραγματοποιῇ τὸ καπρίτσιο της.

Δὲν ἀγαποῦσε τὸ Βρανᾶ. Κι' ὅμως ἔννοιωθε τρομερὴ ζήλεια ἐναντίον τῆς ἄγνωστης αὐτῆς κόρης, ποὺ βρισκόταν σοριασμένη κάτω, ἀναίσθητη. Ἔννοιωθε μῖσος ἀπέραντο κι' ἄγριο ἐναντίον της, τὸ μῖσος τῆς ἁμαρτωλῆς γυναικὸς ἐναντίον τῆς ἀθωότητος, τὸ μῖσος τῆς παραστρατισμένης κι' ἀνυπόληπτης θεατρίνας ἐναντίον τοῦ κοριτσιοῦ τοῦ σπιτιοῦ, τὸ μῖσος τοῦ Σατανᾶ ἐναντίον τῶν ἀγγέλων.

Κι' ἀνυπομονοῦσε τώρα νὰ δῇ τὸν γελοῖο αὐτὸ Βρανᾶ νὰ πετάῃ κλωτσιὲς ἔξω τὸ ἴνδαλμά του, νὰ ποδοπατῇ τὸν ἀγνὸ καὶ τίμιο ἔρωτά του —ὅπως τὸν φανταζόταν— ἀνυπομονοῦσε νὰ δῇ τὴν ἄτυχη κόρη νὰ ἐξευτελίζεται περισσότερο, νὰ γίνεται σκουπιδι....

Κι' ἐπειδὴ ὁ Βρανᾶς δίσταζε, δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὴν ὑπακούσῃ, ἡ κακία της κόχλαζε μέσα της. Ἄρχισε νὰ γελάῃ, νὰ γελάῃ σκληρά, ἄγρια, ἐμπαιχτικά.

—Ὥστε δὲν τολμᾶς, ἔ;... Δὲν ἔχεις τὸ κουράγιο.... Τὴν ἀγαπᾶς, ψεύτη, κανάγια!...

Ὁ Βρανᾶς θέλησε νὰ τὴν καταπραΰνῃ. Ἔβαλε τὰ χέρια στὶς τσέπες τοῦ πανταλονιοῦ του καὶ εἶπε ἀδιάφορα:

—Ὄχι, Φλώρα, δὲν εἶνε πὼς τὴν ἀγαπῶ. Μὰ γιὰ σκέψου, ἀγάπη μου. Φλώρα... Εἶνε λιποθυμισμένη. Πῶς νὰ πετάξω ἔξω μιὰ λιποθυμισμένη κοπέλλα; Θὲς νὰ τὴ διώξω; Νὰ τὴ διώξω. Μὰ ἂς συνέρθει πρῶτα. Νὰ φύγῃ τοὐλάχιστον μὲ τὰ πόδια της.

—Θὰ τὴ διώξῃς ὅταν φθῇ στὰ συγκαλά της; ρώτησε ἀπότομα ἡ Φλώρα.

—Ναί, Φλώρα μου.

—Θὰ τὴ διώξῃς, χωρὶς κοπιμὰν καὶ γλύκες. Ἀπότομα, ἄγρια, ὅπως τῆς πρέπει...

—Ναί, Φλώρα.

—Λοιπόν, ἐπιτρέπω, βιάζομαι νὰ τὸ δῶ αὐτὸ τὸ κατόρθωμά σου. Ρίξε της λίγο νερό. Μύρισέ την τίποτε νὰ ζωντανέψῃ... Μὰ γρήγορα. Σοῦ εἶπα, ἀνυπομονῶ νὰ τὴν δῶ νὰ κουτσουβαλάῃ κάτω ἀπ' τὴ σκάλα....

Θέλοντας καὶ μὴ ὁ Βρανᾶς, πλησίασε τὴ Λίζα, τὴ σήκωσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν πλάγιασε σ' ἕναν καναπέ.

Ἡ Φλώρα ἔβγαλε τὸ καπέλλο της, τὸ πέταξε σὲ μιὰ καρέκλα, ἄναψε ἕνα τσιγάρο, ξάπλωσε καὶ τὸν παρακολουθοῦσε ἀπ' τὸ κρεββάτι.

Ὁ Βρανᾶς πῆρε ἕνα μπουκάλι μὲ ἄρωμα κι' ἔβρεξε τὸ μέτωπο τῆς Λίζας.

Τὰ χέρια του τρέμανε...

Θἄδινε ὅλη του τὴ ζωὴ νὰ μὴ συνέλθῃ ἡ Λίζα. Γιατὶ ἤξερε τί θὰ συνέβαινε μόλις ἡ ἄτυχη νέα ἐρχότανε στὶς αἰσθήσεις της.

Τὴ συμφορὰ αὐτὴ ἤθελε νὰ τὴν ἀποφύγῃ, ἀλλὰ πῶς;

Ἡ Φλώρα δὲν τὸν ἄφινε ἀπ' τὰ μάτια της. Κι' ἀναγκαζότανε ἔτσι νὰ κάνῃ τὸ πᾶν, γιὰ νὰ φέρῃ τὴ Λίζα στὶς αἰσθήσεις της.

Ἡ Λίζα ἀναστέναξε σὲ λίγο καὶ μισάνοιξε τὰ μάτια της.

Ὁ Βρανᾶς πάγωσε.

Στάθηκε ἀποσβολωμένος, μὴν ξέροντας τί νὰ κάνῃ.

—Ἐμπρὸς λοιπόν! τοῦ φώναξε ἡ Φλώρα. Γιατὶ στάθηκες; Κουράστηκες; Θὲς νὰ σὲ βοηθήσω;

—Ὄχι, ὄχι, ἀπάντησε ὁ Βρανᾶς καὶ ξανάρχισε νὰ δροσίζῃ τὸ μέτωπο τῆς Λίζας μὲ τὸ ἄρωμα.

Τὰ χέρια του τρέμανε... (Ἀκολουθεῖ)

—"*Οχι, Φλώρα, δὲν τὴν ἀγαπῶ, εἶπε ὁ Βρανᾶς...*